ռովութիւնս երկուց ազգաց։ Սակայն արդելաւ Իլամն անդ 'ի ներքս առ Արքայի ամիսս 8, և աւուրս 13։

Ցերկարիլ գործոյն անկան 'ի տարակուսանս գլխաւորք ազգին, եւ վարանէին տրտմութեամբ 'ի միտս իւրեանց, զի մի գուցէ դաւ ինչ գործեսցի 'ի հակառակորդաց անտի. և 'ի հարցանել բարեկամաց՝ ակնարկէին միայն լռել։ Ցամենայն դաւառաց և քաղաքաց թախանձանօք խնդրէին լուր աւետեաց. բայց նոքա տարակուսեալ էին թէ զինչ պատասխանի տայցեն։ Աղաղակ միաբանաց Աթոռոյն Երուսաղէմի յերկինս ելանէր, զի 'ի բռնութենէ Ցունաց նեղեալ և տագնապեալ հոգիս էին ապաստան. եւ յօրէ օր սպասէին լրոյ աւետեաց և գալստեան հրովարտակին, այլ նոքա յառաջադրէին միայն համբերել։ Ցոյնք խայտային թէ խափանեցաւ Իլամն եւ այլ ոչ ելս յիշէ զայն Արքայ։ Սակայն արքունի ճարտարապետն Գրիգոր Ամիրայ քաջալերեալ յուսադրէր զիշխանաւորս ազգին յորդորական բանիւք, կալ անվրդով և մի կասկածիլ երբէք. զի միտք Արքային ասէր՝ անդրդուելի է. և փոյթ նորա չառնել ինչ ընդդէմ իրաւանց. նմին իրի պարտ է համբերել երկայնմտութեամբ. քաջ գիտէր զպատճառն արգելման Իլամին, զի ներքին խորհրդակիցն Արքայի բարւոք հմտացեալ մտաց հրովարտակացն խելամուտ առնէր զԱրքայ, և առաջնորդէր յամենայն իրս արքունի. այրս այս մինչ 'ի վախճան գործոյն աշխատեալ պատճառ եղեւ փրկութեան Հայոց։

Ցետ պատմելոյ մեր զայս ամենայն անցս որ անցին 'ի Թագաւորեալ քաղաքին, դարձցուք այժմ ասել զդէպսն որք պատահեցան յԵրուսաղէմ։

Եհաս նոր Դատաւորն 'ի քաղաքն Ս. մեծամեծս խոստանայր Հայոց միայն բանիւ, որպէս արարեալ էր 'ի Կոստանդինուպոլիս կատարել զխնդիրս ազգին, 'ի Ս. Աստուածածին և 'ի Ս. Ցարութիւն։ Առ զսահմանեալ տուրս իւր, առ նաեւ 12,000 դահեկանս, և 'ի Ցունաց 150 քրսակս արծաթոյ։ Եւ ըստ խնդրոյ Թէոդորոս Պատրիարքի կոչեաց առ ինքն զերիս հետեւակ ազգս, և 'ի բանից նոցա դրեաց Հէ.ծ.ճ.Ն. թէ սոքա 'ի սկզբանէ անտի հետեւակ են ազգին Հայոց, և վասն այսր խնդրոյ էառ 3500 դահեկան, և այն բազում աղաչանօք։